

saa bebrejder det Regjeringen og os Andre, at vi ikke kunne sidde paa Søilen ved Siden af det. De have taget Grundloven med op paa Søilen, og Alt, hvad der ligger nedenunder, er Grundlovsbrud! Paa den Maade er det ganske vist let at lave Forbrydelser. Man er dog saa naadig at anvise os en Udvei til at slippe for den Beskyldning, ja endog til at blive betragtede som rare Børn, naar vi hjælp Flertallet til, som det ærede Medlem yttrede, at bringe Ministeriet til at gaa. Ja, lad os holde os til det Punkt, thi det er egenlig Kjernen og Indholdet af Striden. Flertallet fordrer, at Ministeriet skal gaa, og vor Forbrydelse er det, at vi ikke ville støtte det, saa vidt det ligger inden for vor Magt, i Gjennemførelsen af denne Forbring. Jeg har personlig ingen Tvivl om, at Ministeriet ikke finder Stillingen saa behagelig, at det ikke gjerne forlængst skulde have indgivet sin Dimission, hvis det dertil fandt passende Leilighed. I alt Fald kan jeg med Bektæmhed forjikkre Flertallet om, at der er Afskillige paa denne Side, som have været ondskabsfulde nok til at ønske det, blot for at deres Efterfølgere kunde forsøge at hvile i den Seng, som Flertallet har lavet saa sundrigt, at Alle, der komme til at ville hvile i den, maa ligge der i en stadig Angst for, at Bunden skal gaa ud af den. Men uagtet jeg, som sagt, ikke tvivler paa, at Ministeriet gjerne gik, naar det dertil fandt en passende Anledning, har Flertallet vist en mærkbar Værdighed ved ikke at kunne lave en saadan passende Leilighed. Det tror at kunne fordrive Ministeriet ved at stille sig i et skarpt og skarpt oppositionelt Forhold til det og synes ikke at kunne faae Diet op for, at det netop derved gjør det umuligt for Regjeringen at forlade sin Plads uden at svigte sine Overbevisninger, samt hvad den skylder Grundloven og de Forudsætninger og Hensigter, hvori Grundloven blev givet. Der har aldrig, mine Herrer, ved Grundlovens Givelse, hverken ved den i 1849 eller den reviderede, været tænkt at give Folkethingets Flertal Eneraadighed over Regjeringen og Lovgivningen, hverken dette eller noget som helst andet Flertal, thi det var fuldkommen bekiendt den Gang for Grundlovens Givere, at baade for Folkets Interesser i sin Helhed og for de enkelte Individuer er der kun liden Betyggelse indenfor en Flertalsregjering,

fordi enhver Flertalsregjering er, har altid været, og vil altid blive den mest despotiske og hensynsløse Regjering lige overfor alle Andre end Flertallet selv. Netop derfor vare Grundlovens Givere meget opmærksomme paa dette Punkt, og da nu det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgfreds (Hørup) netop i Saar brugte det Udtryk, at Mændene fra 1850, der havde givet Grundloven, havde nok saa god Forstand som vi paa, hvad der var dens sande Hensigt, saa skal jeg minde ham om, at disse Mænd, og der iblandt netop En af dem, som han fra sit politiske Standpunkt maa stille høiest, nemlig Tscherning, med stor Styrke hævdede, at man ikke var i Stand til at skabe nogen Folkerepresentation, der var et sandt Udtryk for Folket som Helhed eller Enhed, men at dette kun fandtes hos Kongen, og at man derfor maatte værne om, at Kongen beholdt sin Suverænitæt ubeskaaren i fuld Uafhængighed i Anvendelsen af de grundlovsbestemte Prærogativer, hvormed han ogsaa i Fremtiden skulde udøve Hovedindflydelsen paa Landets indre Politik. Jeg skal med den høitærede Formands Tilladelse oplæse, hvad Tscherning desangaaende yttrede, netop ved at omtale Kongen og Lands-thingets Stilling overfor Folkethinget; det findes i Forhandlingerne paa den grundlovgivende Rigssamling Sp. 1900. Han siger nemlig: „Hvad skulde hans Veto, hans Magtelse af at tage den Lovgivende Forsamlings Billie tilfølgende, være, naar det ikke udtrykte Folket optaget i ham, og dets Stemme udtalt igjennem ham? Det er dette, som vi maa vogte paa; vi maa erindre, at Folket i en Betydning vel er hos os og i os, men at det dog ikke er saaledes det hele Folk, at vi ere Folket i dets Enhed; thi det ligger i enhver Forsamlings Natur, der kun kan udtrykke sig gennem Majoriteter, at den ingen Enhed kan være. Vi maa altsaa, tror jeg, sørge for, at denne udelte Suverænitæt bliver hos Kongen, og at han saa sjelden som muligt kommer til at gjøre Brug af den Ret, som kunde, i det Mindste for et Dieblit, bringe den skæve Anstuelse tilveie, at han kunde være i Strid med sit virkelige Folk, og det bringe vi kun tilveie derved, at vi ordne det Maskineri, hvorved Folket repræsenteres, saaledes, at det i sig selv, saa vidt muligt, finder Mid-